

“L'eufòria editorial del 1980 s'ha convertit en un passat mort”

Jordi Nopca (Barcelona, 1983), redactor cultural del diari *Ara*, publica a LaBreu Edicions la seva primera novel·la, *El talent*.

—Una jove parella roba un aparell que detecta talents literaris i identifica el tipus d'obra que pot fer el futur escriptor, fins i tot si serà comercial o no. L'editorial que han creat, Edicions del Cocodril, té la intenció de publicar els llibres, traduïts al català. Per què se'n van a Portugal a buscar talents?

—Hi havia, en primer lloc, la raó de proximitat. Els personatges havien de triar un escenari europeu i Itàlia, Alemanya o Grècia eren massa lluny per a passar-hi aquell cap de setmana tan curt. I dels països més propers vaig optar per Portugal, perquè és un dels bressols de la modernitat literària de principi del segle XX, a través de Pessoa, Sá Carneiro o Almada Negreiros, noms que em van interessar molt en un moment determinat i que encara ara m'interessen. I que, juntament amb el futurisme a Itàlia, sobretot, són una de les portes de l'avantguarda literària.

—Quan en Marco Casanova, un dels dos protagonistes, es fa l'autobiografia, voleu que el lector pensi que és la vida de l'autor?

—M'agrada jugar amb la idea que el lector es pugui pensar que en Marco és l'autor. Ara bé, l'autobiografia és gairebé tota ficció. Alguns altres fets de la seva vida, molt pocs, sí que coincideixen amb els de l'autor. Marco té fetes unes lectures una mica estranyes que jo, a la seva edat –25 anys–, no havia fet.

—Suposem que la novel·la neix en el moment que us empesqueu la màquina de detectar talents, no?

—Sí. Vaig tenir un parell de somnis que em van situar en aquesta mena de dimensió, amb una maquineta. I a partir d'aquests somnis va començar la feina de pensar. Em semblava que una novel·la que tracta de les avantguardes, amb un llenguatge que intenta ser avantguardista, està molt bé que hagi nascut d'un dels ítems de l'avantguarda, els somnis, que ja van explotar, sobretot, els surrealistes. A partir d'aquí va caldre treballar molt, perquè el somni és una petita visió, una punta, el dit petit, d'alguna manera.

JORDI PLAY

Jordi Nopca publica a LaBreu Edicions la seva primera novel·la, *El talent*.

—Però la trama és diguem-ne convencional i, més en concret, de thriller, de novel·la d'aventures. El fil argumental és una persecució. La màquina és el MacGuffin de Hitchcock.

—Sí. Volia que la trama fos molt senzilla i que, pel fet d'aquesta senzillesa, a mi mateix m'anés parant trampes argumentals, perquè amb un argument tan poc complicat el repte va paraula per paraula. Si més no, tenia aquesta sensació. Perillava molt que la novel·la es convertís en una mena de llibre per etapes, on a cada capítol anéssim descobrint un autor o una situació nous. Per això combino la quotidianitat de la parella amb aquests fets estranys, que són les visions que poden arribar a tenir ells o les trobades inesperades amb alguns personatges de la literatura, i fins i tot escriptors, i aquesta sobrenaturalitat de tant en tant fa acte de presència, com els fantasmes. Quan vaig començar el llibre no pensava pas que n'hi hauria.

—La parella és molt jove, però acumulen moltes lectures, sense cap línia literària coherent. Són uns tastaolletes.

—Sí. Totalment d'acord. Això és per a mostrar que a 25 anys hi ha molt d'entusiasme, que a aquesta edat cal tenir una actitud molt curiosa, encara que el teu projecte literari estigui a mig fer. Ell és molt precipitat, barreja moltes coses. Vol editar textos i tenir tractes personals amb els autors, i manté ínfules literàries d'escriure algun dia. Vol tocar massa tecles. Crec que és important que tingui 25 anys, que sigui tan jove i tan esvalotat. Quan en tens 30, com en el meu cas, ja t'has esbravat i ja no estàs tan neguitós. Però continues tenint molta curiositat. Ara bé, no totes les lectures d'en Marco són meves ni són les meves preferides.

—La situeu abans de la crisi, el 2008.

—Perquè tota aquesta eufòria fos de precisió. La situació anímica i econòmica que jo vaig pensar, quan el 2007 vaig començar a concebre la novel·la, que es mantindria els anys posteriors, s'ha convertit en un passat mort, perquè ens trobàvem, sense saber-ho, i sense saber-ho els dos protagonistes, a les portes de l'infern.

Lluís Bonada